

Edward St. Aubyn

Anne Sütü

PATRICK
MELROSE

4. KİTAP

Çeviri: SUAT ERTÜZÜN

♥ can
çağdaş

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

4. KİTAP
ANNE SÜTÜ

Can aędař

Patrick Melrose 4: Anne Sütü, Edward St. Aubyn

İngilizce aslından çeviren: Suat Ertüzün

Mother's Mik

İlk basım (çeviriye kaynak alınan basım): Picador, 2005

© 2005, Edward St. Aubyn

© 2019, Can Sanat Yayınları A.ř.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Seçkin Selvi

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4045-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.ř.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750740459

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

4. KİTAP
ANNE SÜTÜ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

♥can

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Unut Gitsin, 2018

Kötü Haber, 2018

Biraz Umut, 2018

En Sonunda, 2019

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Lucian'a

AĞUSTOS 2000

1

Doğarken ona o ölümcül muameleyi niye yapmışlardı? Niye onu günlerce uyanık tutmuş, dölyatağının kapalı kapısına karşı başını tekrar tekrar çarpmış, göbek bağını boynuna dolayıp onu gırtlaklamış, annesinin karnını soğuk makaslarla kırt kırt kemirmiş, başını kısıp alıp boynunu bir o yana bir bu yana zorlamış, yuvasından çıkarıp onu tokatlamış, gözlerine ışık tutup deneyler yapmış, masada yarı ölü bir halde yatan annesinden onu uzaklaştırmışlardı? Belki niyetleri eski dünyaya duyabileceği özlemi yok etmektir. Önce açıklığa açlık duyması için onu sıkıştırmak sonra o açıklığı –şimdiki gibi gürültülü bir çöl bile olsa– bulduğunda minnet duyması için onu ölümün eşğine getirmek ve sarıp sarmalaması için annesinin kollarıyla yetinmek zorunda bırakmak; o eski bütünden, onu çepeçevre saran bütün o sıcaklıktan, her şeyden mahrum etmek.

Perdeler hastane odasına nefes gibi ışık veriyordu. Öğle sonrasının sığından kabarıyor, ardından tekrar boşalıyor cam balkon kapısına yapıyor ve dışarısının göz kamaştırıcı ışığını yumuşatıyordu.

Birisi kapıyı açınca perdeler ansızın havalanıp etekleri dalgalandı; başıboş kâğıtlar hışırdadı, oda beyazladı ve yoldaki trafiğin ürpertili gürültüsü artar gibi oldu. Sonra

kapı pat diye kapandı, perdeler iç geçirdi ve odaya loşluk çöktü.

Annesi, “Olamaz, yine mi çiçekler?” diye sordu.

Akvaryum yatağının şeffaf duvarlarından hepsi görünüyordu. Yapraklarını iyice açmış bir zambağın yapışkan gözü onu süzüyordu. Esen yel bazen süsenlerin bibersi kokusunu taşıyor, o da hapşırarak ondan kurtulmak istiyordu. Annesinin geceliğinde kan lekeleri koyu turuncu çiçektozunun çizgi çizgi bıraktığı izlerle iç içe geçmişti.

“İnsanlar çok iyi düşünmüşler de...” Annesi sinir bozukluğuyla mecalsizce gülüyordu. “Yani, banyoda yer kaldı mı?”

“Pek kalmadı, güllerle öbür şeyler orada.”

“Hay Allah, dayanılır gibi değil. Sırf biz mutlu olalım diye yüzlerce çiçeği kesip şu beyaz vazolara doldurmuşlar.” Gülmekten kendini alamıyordu. Yüzünden yaşlar akıyordu. “Bunları bahçelerinde, nereye aitlerse orada bırakmalılardı.”

Hemşire ilaç çizelgesine baktı.

“Voltarol saatiniz geldi,” dedi. “Ağrı başlamadan önünü almamız gerek.”

Ardından Robert’a baktı, Robert da nefes alıp veren loşlukta mavi gözlerini onunkilere dikti.

“Tam bir cin. Resmen beni takip ediyor.”

Ansızın korkuya kapılan annesi, “İyi olacak, değil mi?” diye sordu.

Ansızın Robert da korkuya kapıldı. Alıştıkları gibi birlikte değillerdi artık, ama çaresizlikleri hâlâ ortaktı. Yabani bir sahile vurmuşlardı. Kumsaldan yukarı emekleyemeyecek kadar bitkinlerdi ve orada bulunmanın gümbürtü ve göz kamaştırıcılığında yatmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Bu yabancı sahil annesi için yeni bir rol, onun için yeni bir dünyaydı.

İşin tuhaf yanı, sanki buraya daha önce de gelmiş

gibi idi. Dışarıyı diye bir yerin olduğunu başından beri biliyordu. Dışarısının boğuk, sulu bir dünya olduğunu ve kendisinin de olayların merkezinde yaşadığını düşünegelmişti. Oysa şimdi duvarlar yıkılmış, nasıl bir karmaşaya içinde yaşayageldiği meydana çıkmıştı. Ve burası böyle gaddarca aydınlıkken yeni bir karmaşaya bulaşmanın nasıl önüne geçebileceğini bilmiyordu. Havanın bile tenine battığı şu ağır atmosferde nasıl dönenip tekme atabileceğini bilmiyordu.

Önceki gün öleceğini sanmıştı. Belki de öyleydi ve gerçekten ölmüştü. Artık annesinden ayrı olduğu gerçeği hariç, her şey tartışmaya açıktı. Annesiyle ayrı düştüğünü anlayınca onu yeni bir yoğunlukla sevmeye başladı. Eskiden onunla yakındı. Şimdi de onunla yakın olmayı özlüyordu. Dünyadaki en üzücü şey, özlem duymanın bu ilk tecrübesiydi.

“Ah canım, bir şey mi var?” diye sordu hemşire. “Açmıyız, yoksa sadece kucak mı istiyoruz?”

Hemşire onu akvaryum yatağından kaldırdı, büyük yatakla aradaki uçurumdan aşırıldı ve annesinin bereli kollarına bıraktı.

“Memede onu biraz uzun tutun, sonra da biraz dinlenmeye çalışın. Son birkaç gündür çok zorlandınız.”

İflah olmaz derecede perişandı. Bu kadar şüphe ve bu kadar duygu yoğunluğuyla yaşayamazdı. Ağız sütünü kusarak annesinin üstüne boca etti ve bunu izleyen kısa süreli bulanıklıkta, ışıkla kabaran perdeler gözüne ilişti. Onlara takıldı kaldı. Demek burada işler böyle yürüyordu. Size ayrılığı unutturmak için dikkatinizi celbediyorlardı.

Fakat düşüşünü abartmak istemiyordu. Eski dünya onu giderek sıkıştırmaya başlamıştı. Sonlara doğru artık çaresizce çıkmak istiyordu; ama hayalinde şu acımasız âleme sürgün edilmeyi değil, gençliğinin sınırsız umma-

nına dönüp yayılmayı kurmuştu. Kendiyle geçmişi arasında asılı duran şiddet örtüsü olmasa, rüyalarında o ummanı tekrar ziyaret edebilirdi belki.

Onu içinde yüzeceği bir dünyaya mı, yoksa doğumhane denen mezbahaya mı götüreceğini bilmeksizin, uykunun kıvamlı sınırlarına doğru süzülüyordu.

Ağlaması hafiflerken annesi onu okşayarak, “Zavallı, herhalde kötü bir rüya gördü,” dedi.

Onu alnından öptü ve Robert o an anladı ki, aynı bedeni paylaşmasalar bile düşünceleri aynı, duyguları aynıydı. Bir ürpertiyle rahatladı ve gözlerini perdelere dikererek ışığın akışını izledi.

Herhalde bir süredir uyuyordu; babası oradaydı çünkü ve bir konuya takılmış, çene çalıyordu. Konuşmadan edemiyordu adam.

“Bugün birkaç daireye daha baktım ve sana söyleyeyim, hiç iç açıcı değil. Londra’da emlak çığırından çıkmış. Tekrar C planına meylediyorum.”

“C planı neydi. Unuttum.”

“Olduğumuz yerde kalıp mutfaktan bir yatak odası daha çıkarmak. Mutfağı ikiye bölersek temizlik dolabını oyuncak dolabına çevirir, buzdolabının yerine de yatağı koyarız.”

“O zaman temizlik dolabındakileri nereye koyacağız?”

“Bilmiyorum... bir yere koyarız.”

“Ya buzdolabı?”

“Onu da çamaşır makinesinin yanındaki dolaba yerleştirebiliriz.”

“Sığmaz ki.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Neyse... bir çaresini buluruz. Çözüm üretmeye çalışıyorum. Bebek olunca her şey değişiyor.”

Babası eğilip yaklaşarak, “Bir yolu mutlaka bulunur,” diye fısıldadı.

Şartların zoruyla pratik bir adam olup çıkmıştı. Karısı ve oğlunun bir şaşkınlık ve duyarlık deryasına gark olduğunu biliyordu ve onları oradan kurtaracaktı. Robert onun ne hissettiğini sezebiliyordu.

“Allahım, elleri ne kadar küçük,” dedi babası. “O kadar olur.”

Robert’ın elini serçeparmağıyla kaldırıp öptü. “Onu tutabilir miyim?”

Annesi onu babasına doğru kaldırdı. “Boynuna dikkat et, düşmesin. Desteklemen gerekiyor.”

Herkes gergindi.

“Böyle mi?” Babanın eli sırtına sokuldu ve onu annesinden alırken başının altına doğru kayd. Robert sükûnetini korumaya çalışıyordu. Ebeveynini üzmemiyordu.

“Öyle gibi. Ben de tam bilmiyorum.”

“Ahh... bunu ehliyetsiz yapmamıza nasıl izin veriyorlar? Bir belgen olmadan köpek veya televizyon alamıyorsun. Belki bebek bakıcısı bize öğretebilir; adı neydi?”

“Margaret.”

“Aklıma gelmişken biz annemlere gitmeden önceki gece nerede kalacak Margaret?”

“Kanepede seve seve yatacağını söyledi.”

“Kanepede aynı şeyi düşünüyor mudur acaba?”

“Hain olma, kadın ‘kimyasal diyet’ yapıyormuş.”

“Aman ne heyecan verici. Ona hiç o gözle bakmamıştım.”

“Çok tecrübeli biri.”

“Hepimizin tecrübeleri var.”

“Bebeklerle, demek istiyorum.”

“Ha, bebeklerle.” Babası tıraşı gelmiş sakalıyla Ro-

bert'in yanağını raspa ettikten sonra bir de kulağına öpücük sesi gönderdi.

Gözleri yaşla dolup taşan annesi, "Ama ona tapıyoruz," dedi. "Yetmez mi?"

"Evleri daracık acemi bir anne baba ona tapsa ne olur? Neyse ki biri daimi tatilde olan, öbürü de dünyanın kaynaklarına binen bu ilave yüke fazla sevinemeyecek kadar gezegeni kurtarmakla meşgul iki büyükannesi var. Annemin evi şaman zimbirtıları, 'erk hayvanları' ve 'işsel çocuklar'la o kadar dolu ki, orada gerçek bir çocuk barınmaz."

Annesi, "Biz kendimizi idare ederiz," dedi. "Artık çocuk değil, anne babayız."

"Öyleyiz gerçekten," dedi babası, "ve sorun da bu zaten. Geçen gün annem ne dedi, biliyor musun? Gelişmiş bir ülkede doğan bir çocuk, Bangladeş'te doğan bir çocuktan iki yüz kırk kat daha fazla kaynak tüketiyormuş. Yani iki yüz otuz dokuz Bangladeşli çocuk edinecek irade gücünü göstersek bizi daha çok bağrına basardı; ama çöpü boylayacak bezleriyle dönümlerce atık sahasını dolduracak ve çok yakında, bir Mars uçuşunu kaldırmaya yetecek kadar güçlü kişisel bilgisayarında Dubrovnikli bir sanal arkadaşla üçtaş oynayacak olan şu doymak bilmez Batılının, onun takdirini kazanacağını hiç sanmıyorum." Bir duraklamanın ardından, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Elinin tersiyle parıltılı yanaklarını silen annesi, "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi. "Bomboş hissediyorum."

Sonra bebeğinin başını meme ucuna yönlendirdi, o da emmeye başladı. Eski yuvasından gelen ince akıntı ağzını doldurdu; tekrar birlikteydiler. Annesinin kalp atışını hissedebiliyordu. Yeni bir dölyatağına girer gibi bir huzur sardı ikisini. Belki burada olmak yine de daha iyiydi; tek eksiği, içeri girmenin zorluğuydu.

Hayatının ilk birkaç gününden hatırlayabildikleri bundan ibaretti Robert'ın. Geçen ay kardeşi doğduğunda aklına gelmişti. Gerçi sözlerin bazısı geçen ay konuşulmuş şeyler olabilirdi, ama durum buysa bile, kendisinin hastanede olduğu zamanı hatırlamıştı sonuçta; dolayısıyla anılar gerçekten de ona ait olmalıydı.

Robert kendi geçmişiyle aklını bozmuştu. Artık beş yaşındaydı. Thomas gibi bebek değil, beş yaşında. Bebekliğinin çözülüp dağılmaya başladığını hissedebiliyordu ve eksiksiz yurttaşlığa giden her küçük adım eşliğindeki tebrik haykırışlarının arasında bu kaybın fısıltılarını işitebiliyordu. Konuşmanın esiri oldukça bir tuhaflik başlamıştı. İlk anıları, arkasındaki turuncu renkli yarlardan kaya parçalarının kopması gibi dökülüyor, her şeyi kuşatan ve içine bakmaya çalıştıkça ona göz kamaştırarak karşılık veren denize gömülüyordu. Çocukluğu, bebekliğini karartıyordu. Fakat o bebekliğini geri istiyordu, yoksa her şey Thomas'a kalacaktı.

Robert anne babasını, küçük kardeşini ve Margaret'ı geride bırakmış, aşağı kumsalın takırdayan taşları üstünden kayalıklara doğru badi badi yürüyor, yana doğru uzattığı ellerinin birinde kavisli yunuslarla süslü yıpranmış plastik bir kova tutuyordu. Göstermek için koşa koşa geri döndüğü nefes kesen çakıltaşları artık onu kandırmıyordu. Artık sahildeki altın ve siyah renkli ince taş kalabalığının altına gömülmüş, aşınmış camdan jöleli şekerleri arıyordu. Onlar kurusa bile buğulu buğulu parlıyordu. Babası camın kumdan yapıldığını söylemişti; demek ki geldikleri yere yarı yarıya dönmüş sayılırlardı.

Robert artık suyun kenarına gelmişti. Kovasını yüksekçe bir kaya parçasının üstüne bırakıp dalgaların yaladığı camları avlamaya başladı. Su köpürerek ayak bileklerini sarar ve kumsal boyunca geri çekilirken o da fokurdayan kumları tarıyordu. Ve hayret, daha ilk dalganın

altında bir şeyler gördü: solgun yeşil veya bulutlu beyaz boncuklardan biri değil, nadir görülecek sarı bir mücevher. Onu kumların içinden aldı, bir sonraki dalgayla torusunu yıkadı ve kehribar renkli, böbrek biçimli küçük nesneyi başparmağıyla işaretparmağının arasında ışığa tuttu. Heyecanını paylaşmak için kıyıdan yukarı doğru baktı, ama annesiyle babası bebeğin başındaydılar, Margaret da bir çantayı karıştırıyordu.

Geri dönen Margaret'ı çok iyi hatırlıyordu artık. Bekken ona da o bakmıştı. Annesinin tek çocuğu olduğu için o zaman farklıydı. Margaret kendisi için "dilli düdük" demeyi severdi ama onun bütün derdi zaten kendisiydi. Babasının dediğine bakılırsa, "perhiz kuramında" uzmandı o. Robert bunun ne demek olduğunu pek çıkarıyordu, ama herhalde kadının olağanüstü şişmanlığıyla bir ilgisi olmalıydı. Annesiyle babası paradan tasarruf etmek için bu sefer dadı tutmayacaklardı sözde, ama Fransa'ya gelmeden hemen önce fikirlerini değiştirmişlerdi. Sonra, ajans bu kadar kısa sürede Margaret'tan başkasını bulamayacaklarını söyleyince neredeyse vazgeçiyorlardı. Annesi, "Sonuçta onun da yardımı dokunur," demişti. Babası da, "Yardıma kadar boğazı da olacak ama," diye karşılık vermişti.

Robert hastanede doğduktan sonra eve ilk döndüğünde tanışmıştı Margaret'la. Annesiyle babasının mutfağında, kadının kollarında yukarı aşağı dingilder bir halde uyanmıştı.

"Majestelerinin poposu mis gibi kuru kalsın diye alınına değiştirdim," demişti kadın.

"Ha," demişti annesi, "teşekkür ederim."

Robert, Margaret'ın annesinden farklı olduğunu hemen anlamıştı. Kelimeler tıpası çekilmiş bir küvet gibi boşalıyordu ağzından. Oysa annesi konuşmayı pek sevmezdi ve illa konuşacaksa da tutuk olurdu.

Margaret, “Yatağını seviyor mu?” diye soruyordu.

“Emin deđilim, dñn gece bizimle yattı.”

Margaret’tan sessiz bir homurtu yükselmişti. “Hımmmm,” demişti, “kötü alışkanlıklar.”

“Yatađında rahat edemedi bir türlü.”

“Kendi yatağınıza alırsanız hiçbir zaman da edemez.”

“‘Hiçbir zaman’ uzun bir süre. Çocuk çarşamba akşamına kadar içimdeydi; içgüdülerim onu bir süre daha yanımda tutmamı söylüyor, her şeyi yavaş yavaş yapmamızı.”

Margaret, kelimeler daha ağzında biçimlenir biçimlenmez onları adeta tükürerek, “Eh, senin içgüdülerini sorgulayamam tabii, canım,” demişti, “ama ben kırk yıllık deneyimimde nice anneler gördüm ki, bebeklerini kendi yataklarında bıraktıkları için bana teşekkür etmeye doyamadılar. Mesela bir anne vardı –Arap bir hanım, üstelik gayet de tatlı–, geçen gün beni Botley’den aradı ve, ‘Keşke seni dinleseydim, Margaret,’ dedi, ‘ve Yasmin’i yatakta yanıma almasaydım. Şimdi onu kendi yatağına yatıramıyorum.’ Beni geri istedi, ama ben ona, ‘Üzgünüm, canım,’ dedim, ‘haftaya yeni bir işe başlıyorum; bir bebeğin büyükannesiyle kalmak üzere Güney Fransa’ya gidiyorum.’”

Margaret başını gururla kaldırmış ve Robert’ın yüzünü ağzından kesintisizce dökülen kırıntılarla gıdıklayarak mutfağı kurumla arşınlamaya koyulmuştu. Anne bir şey demediği halde konuşmayı sürdürüyordu.

“Her şey bir yana, bunun bebeğe de haksızlık olduğunu düşünüyorum; onlar kendi küçük yataklarında olmayı seviyorlar. Tabii bütün sorumluluğun bende olmasına alışkınım. Bir bebek geceleri genelde *bende* olur.”

Baba içeri gelmiş ve Robert’ı alnından öpmüştü.

“Günaydın, Margaret. Umarım uykunu almışsındır, çünkü bizden hiç kimse uyuyamadı.”

“Evet, teşekkür ederim, kanepenizde çok rahat et-

tim; tabii annenizin evinde kendi odam olursa da bundan şikâyet etmem.”

“Şikâyete mahal olacağını sanmam,” dedi baba. “Herkes çantasını topladı ve çıkmaya hazır mı? Taksinin eli kulağındadır artık.”

“Benim zaten çantamı açmaya bile fırsatım olmadı! Güneş şapkam hariç. Öbür tarafta güneş yakıp kavurur diye o da.”

“Öbür tarafta güneş daima yakıp kavuruyor. Anneme göre küresel ısınmanın felaket derecede bir belirtisi bu.”

“Hımm, aslında Botley de küresel ısınmadan biraz nasiplense güzel olur.”

“Vakıfta iyi bir oda istiyorsan öyle laflar etme bence.”

“Neresi dedin, canım?”

“Annem bir ‘Kişi Ötesi Vakıf’ kurdu da.”

“Ev size kalmayacak mı yani?”

“Kalmayacak.”

Solgun benziyle Robert’ın üstüne doğru eğilip taze bir canlılıkla yüzüne gevrek kırıntıları püskürten Margaret, “Sen de duydun mu?” diye sormuştu.

Robert babasının sinirlendiğini hissedebiliyordu.

Annesi, “O bunlara kafasını takmaktan çok uzak,” demişti.

Sonra herkes aynı anda hareketlendi. Şapkasını takan Margaret öne geçti, eşyalarla cebelleşen Robert’ın annesiyle babası geride kaldı. Onu ışığın geldiği sokağa çıkarıyorlardı. Şaşkınlık içindeydi. Dünya yaşama hırsıyla çılgılık atan bir doğumhaneydi resmen. Ağaçların dalları uzanıyor, yaprakları titreşiyor, kümülonimbus bulutlarından dağlar ışıklı gökyüzünde süzülüp eriyen kenarlarından kıvrılmaya başlıyordu.

Anne, “Bulutlara bayılıyor,” dedi.

“O bulutları göremez, canım,” dedi Margaret. “Bu yaşta gözlerini odaklayamıyorlar.”

Anne Sütü'nde, bir zamanların şanlı ve varıl Melrose ailesi artık zor durumdadır. Patrick tutulmayan sözler, ailevi sorumluluklar ve bir intihar girişiminin yol açtığı sorunlarla boğuşmaktadır. Ailenin diğer fertleri de iyi durumda değildir; eşi Mary, annelik görevlerinin yükü altında günbegün yıpranırken Patrick'in annesi kendini adamakıllı bir yeni çağ cemiyetine kaptırmış, küçük oğul Robert ise, yaşına rağmen çevresinde olan bitenleri kavrayacak zekâ ve duyarlılık sergilediğinden endişe kaynağı haline gelmiştir. Buna karşın aile kötü geçmişiyle mücadelesini sürdürürken yeni kuşak beraberinde farklı bir duyarlılık ve değişim potansiyeli getirmektedir.

Edward St. Aubyn'in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik "Patrick Melrose" romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960'larda başlayan romanlar Melrose'un travmatik çocukluğunu, 1980'lerin New York'undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000'li yılların İngiltere'sindeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Hiç şüphesiz çağdaş İngiliz edebiyatının en önemli eserlerinden biri.

David Sexton, *Evening Standard*

#yeniçağ #patrickmelrose #evlilik #geçimsizlik #affetmek
#ailegeçmişiylehesaplaşmak #ebeveynolmak #babaoğullılıksizi

 can roman

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-4045-9

9 789750 740459